

MICHAEL REEFS

Bram en de Orde van Avalon

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

MICHAEL REEFS

Bram en de
Orde van Avalon

Van dezelfde auteur:

De Biëbbende 1: De legende van de Hemelrijders*

De Biëbbende 2: Duister carnaval*

De Biëbbende 3: De Tijdwachter*

De Biëbbende 4: Schim van het Kwaad*

De Biëbbende 5: De Schatbewaarders

De Biëbbende 6: Het Middernachtcircus

De Biëbbende 7: De Toren van Enigma

Bram en het Zoldermysterie

*Ook als ebook verkrijgbaar

MICHAEL REEFS

Bram en de Orde van Avalon

UITGEVERIJ
STORMSTEEN

lezen . interactie . multimediaal

**De Nederlandse
Kinderjury
2019**

Eerste druk oktober 2018

© 2018 Michael Reefs

© 2018 Uitgeverij Stormsteen

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

Redactie: *Tamara Geraeds (tekstbureaucharizma.nl)*

Eindredactie: *Marije Onstenk*

(schrijfbureauconfrontaal.wordpress.com)

Omslagillustratie: *LukeSure*

Auteursfoto omslag: *Robin Jacobi*

Illustraties binnenwerk: *LukeSure*

Overige illustraties: *Shutterstock*

ISBN 978-94-926040-3-3 (hardcover)

NUR 282, 283

www.michaelreefs.nl

www.uitgeverijstormsteen.nl

Inhoudsopgave:

1	Een gevaarlijke expeditie	7
2	Kasteel Dunnottar	16
3	Een spookachtig landhuis	23
4	Stonehaven	32
5	Een onmogelijke duik	39
6	Onverwacht bezoek	46
7	Krachtige vuurvliegjes	55
8	Een volmaakt kasteel	63
9	Een nieuwe weg naar de zolder	68
10	Het mysterie van de doek	75
11	Nog meer oude foto's	82
12	De legende van Koning Arthur	87
13	Reizen zonder steenstof	93
14	Het Kasteel van Noisy	99
15	Lauriëls verleden	106
16	Het portaal in de kelder	111
17	In het nauw gedreven	120
18	Zomaar ergens anders	128
19	Een droom met antwoorden	136
20	Een nieuw communicatiemiddel	143
21	Gevaar op het ijs	148
22	Mei-Lins plan	155

23	Kajakken	163
24	Gevaar op het water	171
25	Olifanten	176
26	Een gevaarlijke puzzel	184
27	Zwevende bomen	191
28	Een oud ritueel	197
29	Las Lajas	204
30	Een gevecht tussen de speerrijen	211
31	Een hoogbejaarde jongen	216
32	Magisch maanlicht	225
33	Een vrouw met zes armen	230
34	Een grote puinhoop	240
35	Een piepkleine grot	248
36	Vluchten via een natte doos	254
37	De laatste steen	264
38	Een te kleine boot	270
39	De nevels van Avalon	277
40	Een ongeplande overval	285
41	Een ijskoud einde	292
42	Cadeaus	299

Een gevaarlijke expeditie

Er staat een volmaakt ronde maan aan de hemel, hoog boven het grote landhuis waar de tienjarige Bram met zijn ouders, zijn vijfjarige zusje Lotte en zijn oma woont. Een dikke laag sneeuw zorgt ervoor dat je niet meer kunt zien hoe wild de tuin is. Het heeft de afgelopen dagen veel gesneeuwd en er zal alleen nog maar meer vallen.

Dat vindt Bram niet erg. Sneeuw hoort bij kerst, vindt hij. Hoe meer, hoe beter.

In de woonkamer is het een drukke boel. Overal staan dozen waar kerstballen, slingers en beeldjes bijna een jaar lang in hebben gewacht.

‘En nu heel voorzichtig, Bram,’ zegt Brams moeder.

Met de piek in de hand klimt Bram voorzichtig de ladder op die voor de kerstboom staat. Achter hem houden zijn vader, moeder en oma hun adem in.

Bram voelt zich net een ontdekkingsreiziger die de hoogste berg op aarde moet beklimmen, de Mount Everest. En onderweg kan er van alles misgaan. Hij zou kunnen

uitglijden, ergens vast komen te zitten met zijn dikke winterjas of misschien wordt hij wel opgegeten door een yeti die zich daar ergens schuilkomt.

In zijn hoofd verandert de piek die hij vasthoudt in een vlag, een vlag die op de hoogste top van de berg moet.

Het is een moeilijke tocht naar boven. Hij is vast het eerste kind dat deze tocht maakt en er ook in slaagt. Hij moet wel, hij kan zijn familie nu niet in de steek laten. Ze rekenen op hem.

‘Ja, goed zo,’ moedigt zijn vader hem aan.

Bram klimt nog een stukje hoger. De top komt dichterbij. Hij strekt zijn rechterarm.

Hij wiebelt.

‘Voorzichtig!’ roept zijn moeder.

Bram hoort haar wel, maar het helpt hem niet. Hij duikt voorover, tegen de bergtop aan, die opeens weer een kerstboom is. Hij grijpt de stam, maar daardoor maakt hij het alleen maar erger. Takken zwiepen in zijn gezicht. Samen met de boom valt hij om. De piek versplintert op de grond.

Bram is gelukkig zacht geland, maar de puinhoop is enorm. De meeste kerstballen liggen in scherven over de vloer verspreid. Er zijn drie fotolijstjes van de muur gevallen, waarvan het glas gebarsten is. Een jongere versie van oma glimlacht naar hem. Alsof ze wil zeggen: “Maak je niet druk, het komt wel goed.”

Zijn moeder en vader trekken hem overeind. Hij zit

helemaal onder de dennennaalden en scherven van kerstballen.

‘Gaat het?’ vraagt zijn vader.

Bram schudt alles van zich af. ‘Met mij wel.’ Hij werpt een blik op de boom. Een paar takken zijn geknakt. Voor de rest is hij nog prima in orde. Alleen die ballen...

‘We halen wel nieuwe kerstballen.’ Oma veegt voorzichtig de troep bij elkaar met een bezem.

‘Ze waren ook wel aan vervanging toe,’ zegt Brams moeder.

Bram gaat op de bank zitten. Hij trilt nog een beetje.

Zijn vader komt even later met een dienblad met daarop koppen warme chocolademelk met slagroom. ‘We lassen een kleine pauze in.’ Hij geeft een kop aan Bram. ‘Het komt wel goed.’

Bram wil meteen een slok nemen, maar hij verbrandt zijn lippen en likt daarom eerst de slagroom op.

‘Waar is Lotte eigenlijk?’ vraagt Brams moeder. ‘Ik heb haar al de hele ochtend niet gezien.’

‘Op haar kamer,’ zegt Bram. ‘Ze was beledigd omdat ze niet in de sneeuw mocht spelen.’

Zijn moeder zucht. ‘Maar ze weet toch dat het veel te gevaarlijk is? Door de sneeuw zijn de vijvers niet meer te zien.’

Afgelopen zomer heeft Bram in een van die vijvers een schatkist gevonden. Daar bleek een coole uitvinding van zijn opa in te zitten, een robotstofzuiger die een eigen leven leidde.

Opa experimenteerde wel vaker met vreemde apparaten, totdat hij op een dag spoorloos verdween. Hij bleek met oma een bijzondere reis naar Chengdu gemaakt te hebben, in China, waar hij in ruil voor een krachtig voorwerp zijn ziel in een beeld moest achterlaten.

Zijn vader tikt op zijn schouder. ‘Zeg, wat vind je ervan om mij straks buiten even te helpen met iets?’

Als Bram opzij kijkt, knipoogt zijn vader vlug. Wat is hij nou weer van plan? Het is meestal geen goed teken als zijn moeder er niets over mag weten.

‘Als het maar geen gekke dingen zijn,’ zegt zijn moeder voordat Bram kan antwoorden. ‘Ik ben blij dat alles eindelijk achter de rug is en dat we weer een normaal leven kunnen leiden.’

Ze heeft het bijna iedere dag over Brams avontuur. Hoe hij via de dozen op zolder de hele wereld over kan reizen. Ze vindt het maar niks, omdat ze bang is dat hem iets zal overkomen.

Brams vader daarentegen vindt alles gaaf. Hij is jaloers dat hij niet zelf mee kan. Blijkbaar heeft de gave een generatie overgeslagen, want oma kan het wel. Of misschien is zijn vader gewoon niet zo geschikt en weigeren de dozen hem te verplaatsen. Ze hebben het al een paar keer geprobeerd, zelfs met een enorme hoeveelheid steenstof, afkomstig van kostbare saffieren. Elke keer bleef Brams vader teleurgesteld achter in de doos.

Voor Bram is het onbegrijpelijk. Hij hoeft alleen maar

een beetje steenstof in een doos te strooien, erin te gaan zitten en aan een willekeurige plek op aarde te denken. Als er op die plek een doos op een zolder staat, dan wordt hij via het dozennetwerk naar die plek toegebracht.

‘Dit zal nooit echt achter de rug zijn, lieverd.’ Brams vader slaat een arm om zijn vrouw heen. ‘Mijn moeder reist nog veel te graag. En eerlijk gezegd ben ik ook benieuwd naar alles wat Bram nog kan ontdekken.’

Zijn moeder staat met een zucht op. ‘Ik ga vuilniszakken halen voor de troep.’

Als ze in de keuken staat, wendt Brams vader zich tot Bram. ‘Let maar niet op haar, ze maakt zich alleen maar zorgen.’

‘Ze heeft wel het luik naar de zolder afgesloten.’

‘Ze trekt wel weer bij.’ Hij staat op. ‘Kom, we gaan naar buiten.’

Buiten is het koud. Bram heeft een dikke jas aangetrokken en een sjaal drie keer om zijn hals gewikkeld, maar nog steeds rilt hij. Zijn felgroene laarzen verdwijnen in de dikke laag sneeuw. Er wordt nog meer verwacht en dat zou allemaal vannacht gaan vallen.

Brams vader loopt om het grote landhuis heen. Hier en daar is een topje van een bladerloze struik te zien.

Bij een vervallen schuur een stuk verderop stoppen de twee.

‘Ik heb een klein geheimpje,’ zegt Brams vader. ‘Je mag

hier niks over tegen mama zeggen, want ze zou het absoluut niet goedkeuren.'

Brams ogen worden groot. 'Wat heb je dan?'

De deur van de schuur gaat open. Er is niet veel te zien. In de hoek staan een paar bezems en een emmer, er hangen gigantische spinnenwebben aan de muren en er staat een kist met hooi.

Brams vader trekt de kist naar zich toe en haalt er een pak hooi uit.

'Dat is... ' Bram kan het niet geloven. In de kist zit een gloednieuwe drone, zo een die zijn vader al heel lang wilde hebben.

'Een kerstcadeautje voor ons twee.' Brams vader glimlacht. 'Dit vind je wel gaaf, of niet?'

Bram knielt en pakt de drone uit de kist. Het ding voelt zwaar aan. Het heeft vier poten en kleine propellers bovenop.

'Ik kan hem met mijn telefoon bedienen.' Zijn vader haalt zijn mobiel tevoorschijn.

Bram laat de drone vlug los als de propellers beginnen te draaien, steeds sneller. De drone stijgt op. Bram stapt vlug achteruit. De drone vliegt de schuur uit, hoog de lucht in. Hij maakt een zoemend geluid, alsof er een heel nest wesp en in zit.

Bram krijgt nekpijn van het omhoog kijken. 'Hoe hoog kan hij, pap?'

'Hij kan wel tot twee kilometer hoog, maar dat mag hij

niet overal. Als hij hoger dan honderdtwintig meter gaat, begint hij te piepen.’ Zo te zien heeft Brams vader nu al moeite om de drone onder controle te houden. Het ding vliegt van links naar rechts en raast recht op een hoge boom af.

‘Pas op, pap!’ roept Bram, terwijl hij achter de drone aan rent. Dit gaat fout. Bram durft bijna niet te kijken.

Dan staat zijn vader ineens achter hem. De drone vliegt in een boog om de boom heen en landt netjes op de grond.

‘Wil jij het eens proberen?’ Brams vader overhandigt hem zijn mobiel. ‘Oefen maar alvast, het wordt nog belangrijk.’

Bram draait zich verbaasd om naar zijn vader. ‘Waar heb je het over?’

‘Ik vertel je er binnenkort meer over,’ zegt zijn vader gemuseerd. ‘Maar mama mag er niks over te horen krijgen.’

Bram drukt op de knop om de drone te laten opstijgen. Het ding is binnen de kortste keren weer hoog in de lucht.

‘Dus je hebt een plan?’ vraagt Bram, terwijl hij zijn tong uitsteekt en probeert de drone richting het huis te sturen. Dat valt nog niet mee. Het lijkt net alsof de wind de drone steeds een andere kant op probeert te duwen.

‘Ik ben nog niet helemaal klaar, maar ik heb jouw hulp hard nodig.’

‘Waar heeft het dan mee te maken?’

‘Met de vreemde foto uit het tekenboek van oma.’

Bram laat de mobiel van zijn vader bijna vallen. De drone

vliegt recht op het huis af. ‘Wat?’ Die foto kan hij zich nog goed herinneren. Hij heeft er vaak naar gezocht, maar het is alsof de foto van de aardbodem verdwenen is, sinds de avond dat ze met z’n allen in de geheime kamer stonden.

‘Dit ga je niet leuk vinden, Bram.’ Zijn vader klinkt ineens heel serieus. ‘Ik heb samen met oom John onderzocht wat oma met dat kasteel op de foto te maken heeft. En het schijnt dat er iets kostbaars ligt opgeslagen.’

Bram is verontwaardigd. Waarom heeft zijn vader hem hier niks over verteld? Het hoorde bij zijn avontuur. En nu hebben zijn vader en zijn oom er hun eigen missie van gemaakt.

‘Dat is niet eerlijk, pap,’ zegt Bram.

Er klinkt een knal. Geschrokken draaien ze zich om. De drone is tegen het huis geknald.

‘Oh nee.’ Brams vader rent ernaartoe en raapt de gebroken stukken van de drone op.

Bram komt dichterbij. ‘Sorry.’

‘Maak je geen zorgen, die kan ik wel repareren.’

Dat hoopt Bram. Het zou zonde zijn als ze hem niet meer kunnen gebruiken. Die dingen zijn hartstikke duur.

‘Maar ik vind het niet leuk dat je zonder mij een plan hebt gemaakt,’ zegt hij vervolgens.

‘Daar gaat nu ook verandering in komen. Ik vertel je er pas meer over als ik zeker weet dat het veilig is.’

Wat doet hij wazig. En wat weet oom John allemaal? Het zijn allemaal vragen waar Bram geen antwoord op kan

bedenken. Net als vorige zomer toen hij voor het eerst de foto's van zijn oma ontdekte.

‘Wat is er gebeurd?’ Oeps, daar zul je zijn moeder hebben. Ze heeft de knal natuurlijk ook gehoord.

Brams vader schuift snel alle stukken de struiken in en gaat achter Bram staan.

‘Niks, lieverd,’ zegt hij vlug. ‘We waren met de bal aan het spelen en Bram schopte hem per ongeluk te hard weg.’

‘Ik hoorde binnen het servies rammelen.’ Brams moeder is absoluut niet blij. Maar gelukkig gelooft ze het.

Ze draait zich met een diepe zucht om. ‘Komen jullie zo binnen? Ik heb appeltaart gebakken,’ roept ze over haar schouder.

Bram loopt verslagen naar binnen en gaat aan de keukentafel zitten. Hij blijft maar denken aan zijn vader en oom John. De taart verdwijnt in zijn mond, maar hij proeft amper hoe heerlijk deze is.

Kasteel Dunnottar

Al uren ligt Bram in zijn bed te woelen. Hij blijft maar denken. Wat heeft zijn vader over dat kasteel op de foto ontdekt? En waarom heeft zijn oma er nog steeds niks over verteld? Het is net alsof ze niet wil dat iemand dat verhaal te horen krijgt. Zou het iets met de Zoldermystici te maken hebben, de vreselijke Zolderschimmen die Bram afgelopen zomer verslagen heeft, samen met Mei-Lin?

Mei-Lin... Bram wordt iedere keer verdrietig als hij aan haar denkt. Hij heeft haar nooit meer gezien en vraagt zich vaak af hoe het met haar gaat. Of ze een medicijn voor haar zieke moeder heeft gevonden en of ze intussen weer een nieuwe jurk draagt. De oude was gescheurd tijdens het gevecht tegen de Zolderschimmen. Al was hij daarvoor ook niet echt mooi meer te noemen.

Er klopt iemand op de deur.

‘Ja?’ zegt Bram.

De deur gaat open. Daar staat zijn vader, in pyjama. Hij heeft iets vast. Doordat het donker is, kan Bram niet goed zien wat het is.

‘Wat heb je daar, pap?’ vraagt hij nieuwsgierig.

Zijn vader gaat op de bedrand zitten en legt een map op zijn schoot. Er zitten een paar foto's in, maar vooral veel papieren met aantekeningen.

'We hebben nog meer foto's van oma gevonden,' begint zijn vader te vertellen. 'Ze heeft allerlei kastelen bezocht en daar verhalen over geschreven. Dat deed ze niet zomaar. Ze was iets op het spoor. Iets wat ver terug in de tijd gaat.'

'Is ze gaan tijdreizen?' vraagt Bram ongelovig. Een opgewonden kriebel schiet door zijn lijf. Zou hij dat ook kunnen?

Brams vader begint zachtjes te lachen. 'Nee, dat niet. Ik bedoel dat ze iets heeft ontdekt dat al heel oud is. Net zoals die Zoldermystici. En het heeft er eigenlijk ook een klein beetje mee te maken.'

Bij die gedachte gaan Brams nekharen overeind staan. Over de Zoldermystici wil hij helemaal niks meer horen. Hij is blij dat hij van ze verlost is.

'Dit kasteel...' Brams vader houdt de foto, die afgelopen zomer uit het tekenboek van oma is gevallen, in zijn hand. Er is een groot kasteel op te zien, dat op een hoge klif staat. Beneden slaan woeste golven tegen de rotsen. De lucht is donker en dreigend.

'Weet je waar dit is?' vraagt Brams vader.

Bram schudt zijn hoofd. Hij heeft geen idee. Het lijkt op een kasteel uit een griezelfilm.

'Zoals het hier op de foto is afgebeeld, bestaat het niet meer. En dat maakte de zoektocht ook een stuk moeilijker.'

‘Waarom vroeg je oma er dan niet naar?’

‘Zij weigerde erover te vertellen. En ik weet nu ook waarom.’

Bram is een en al oor. Dit klinkt alsof het een spannend verhaal gaat worden. En daar wil hij niets van missen.

‘Tegenwoordig is er niet veel meer over van Kasteel Dunnottar. Het is een ruïne, gebouwd op een landtong in zee. Het ligt in het plaatsje Stonehaven, in Schotland. Dat land ken je wel, of niet Bram?’

En of Bram Schotland kent. Van het monster van Loch Ness. Daar heeft hij eens een werkstuk over gemaakt. Er wordt altijd zo mysterieus over gedaan. Bram zou weleens het meer willen bezoeken om te zien of het monster echt bestaat. En als dat zo is, dan zou hij op de rug van het beest klimmen en het hele meer doorkruisen. En dan duiken naar de plek waar het monster leeft, ergens op de bodem van het meer. Misschien liggen daar wel schatten! Of hele oude geheimen. Daar draait het allemaal om. Vast ook bij het kasteel dat zijn vader net noemde.

‘Maar zie je ook iets vreemds aan de foto?’ vraagt Brams vader na een tijdje, terwijl Bram de foto op zich in laat werken. Het is bijna alsof hij erin kan springen om het kasteel van dichtbij te bekijken. Alsof hij iedere steen kan aanraken. Hij voelt bijna de wind door zijn haren. Het gras aan zijn voeten. Hij kan de zilte zeelucht haast op zijn tong proeven.

Bram denkt na. Wat klopt er niet? Dan ziet hij het ineens. De foto lijkt behoorlijk echt, maar hij is getekend. Er

zijn haarfijne potloodlijntjes te zien.

Zijn vader glimlacht. 'Je hebt het ontdekt.'

'Het is een tekening! Heeft oma die gemaakt?'

'Dat vermoed ik wel. En ik vroeg me ook af waarom. Zoals ik al zei is dat kasteel nu een ruïne.' Brams vader pakt zijn mobiel en laat op het scherm een foto van een paar afgebrokkelde muren zien. Een kasteel is nergens te zien. Het ziet eruit alsof er ooit een grote oorlog is uitgebroken, waarbij het kasteel met flinke kanonskogels is geraakt. Of het waren piraten. Die doen zoiets wel vaker. Gewoon voor hun plezier.

'Er ligt een schat onder dit kasteel begraven.' Zodra zijn vader de zin heeft uitgesproken, lijkt het alsof Bram betoverd is. Hij weet niet of hij het goed heeft gehoord. Een schat?

'Echt?' vraagt hij. 'Wat voor schat dan?'

'Eén die oma nooit kon bemachtigen. En ik vraag me af waarom niet. Ze is er lang mee bezig geweest en toen heeft ze het zomaar opgegeven.'

'Hoe weet je dat?'

'Ik heb het gelezen in oma's dagboeken. Ze lagen in een doos met andere foto's. Ze schreef dat ze vaak naar Schotland reisde en telkens dichterbij in de buurt van het kasteel kwam. Ze las in oude boeken over een grot onder de ruïne, maar ze vond nooit een manier om die grot te bereiken.'

'En die heb jij wel gevonden?'

'Eerlijk gezegd was het oom John die het heeft ontdekt,

in een boek over riolen en waterreservoirs in dat gebied. Samen hebben we het verder onderzocht door oude bouwtekeningen te bekijken.’

‘Oh.’ Bram staart een beetje voor zich uit. Waarom hebben ze hem dat niet eerder verteld? Hij is degene die net als oma via de dozen kan reizen. Ze hebben hem zijn avontuur afgepakt.

Een geheime grot. Een schat. Er schieten allerlei beelden van schatten uit films door zijn hoofd. Blinkend goud, zware kelken, amuletten, kettingen en oude munten. Maar van deze schat kan hij zich niet echt een beeld vormen.

‘Wat weet je nog meer over die schat?’ vraagt hij dan maar.

‘Dat mensen er al eeuwenlang naar op zoek zijn. En ik wil het graag hebben. Net als oma. Maar zij heeft het opgegeven. Ik niet.’

Bram kijkt hoopvol naar zijn vader. ‘Dus je gaat ernaartoe? Dan ga ik mee.’ Ze kunnen de ruïne bezoeken, de schat opgraven en weer teruggaan. Klaar is Kees.

‘Mama mag hier niets over weten. Ze houdt niet van dit soort geheimzinnige dingen.’

Dat snapt Bram wel, ze vindt bijna niks goed. ‘Maar het is toch niet geheimzinnig? Je kunt haar alles vertellen, ze snapt het wel.’

‘Nee, Bram. Mama vindt dat ik al genoeg bezig ben met mijn werk. En daarom moet jij het doen.’

Brams mond valt open. Heeft hij het goed gehoord? Wil

zijn vader nu dat hij naar Schotland gaat?

‘Maar... maar... waarom dan?’

‘Omdat jij inventief bent, Bram. Door jouw levendige fantasie heb je je al uit veel situaties gered. Weet je nog hoe je de Zolderschimmen hier in huis gevangenhiel? Je hebt met mijn telefoon alle rolluiken omlaag gelaten. Midden in het grote gevecht. Bovendien val je niet zo op en je kunt natuurlijk gemakkelijk via de dozen reizen.’

Bram twijfelt nog steeds. Wat als het weer zo gevaarlijk wordt als afgelopen zomer?

‘En dit keer krijg je hulp van mij,’ probeert zijn vader hem over te halen. ‘Ik heb een speciale camera voor jou gekocht, die ik aan je pet vast kan maken. Via een liveverbinding kan ik alles volgen wat je doet én met je praten. Als je in gevaar komt, kan ik meteen actie ondernemen.’

Er is nog iets anders waar Bram meteen aan moet denken. Iets waardoor het reizen via de dozen moeilijker zou kunnen worden. ‘Ik weet niet of er genoeg steenstof is. Ik heb al een hele tijd niet meer gereisd.’

‘Dat is geen probleem. Oma heeft in haar geheime kamer nog een zak met steenstof liggen. Die kun je gebruiken om naar Schotland te reizen. Ik heb ook al een geschikt huis voor je uitgezocht.’

Eigenlijk vindt Bram het helemaal niet meer leuk. Zijn vader heeft alles al precies uitgestippeld. Waar is dan nog de lol om het avontuur zelf te beleven?

‘Dus, wat vind je ervan?’ vraagt zijn vader hoopvol.

‘Reis je voor mij naar Schotland en haal je die schat op?’

‘Maar wat doe jij er dan mee? Mama komt er toch achter. En oma... als zij het ziet dan weet ze meteen wat je hebt gedaan.’

‘Dat zien we later wel weer.’

Dus hij heeft er toch niet zo goed over nagedacht. Hij wil alleen maar die schat, omdat die blijkbaar zo belangrijk is.

Hoe langer Bram erover nadenkt, hoe onrustiger het in zijn hoofd wordt. Er staat veel op het spel. Maar hij is wel toe aan iets spannends. Het is alweer bijna een halfjaar geleden sinds hij de wereld over is gereisd. En ook al was dat avontuur gevaarlijk, hij wil wel weer opnieuw zoiets beleven.

‘Oké, pap. Ik doe het.’ Er verschijnt een voorzichtige glimlach op Brams gezicht. ‘Wanneer kan ik vertrekken?’

‘Morgen. Mama gaat weg met oma. Ik heb dan tijd genoeg om je alles uit te leggen.’

‘En ben ik dan lang weg?’

‘Je bent allang terug voordat mama thuiskomt.’

Dat hoopt Bram. Wat als er dingen fout gaan, zoals in Noorwegen gebeurde? Toen had hij maar één uur de tijd gekregen van de Zoldermystici. En dat bleek veel te kort.

‘Niet twifelen, Brammetje. Het komt goed en het is heus niet gevaarlijk.’

Een spookachtig landhuis

Zodra Brams moeder en oma zijn vertrokken, sleurt Brams vader hem mee naar de geheime kamer van oma. Die is tegenwoordig niet meer zo geheim, want iedereen kan er gewoon naar binnen. Maar Lotte komt hier niet, omdat ze het eng vindt. En dat is goed. Nu hebben Bram en zijn vader alle tijd om het over hun nieuwe plan te hebben.

Op het bureau ligt een dossiermap. Zijn vader opent hem en haalt er allerlei volgekrabbelde papieren uit.

‘Zoals ik gisteravond al zei, reis je naar Schotland, naar het plaatsje Stonehaven. Ik heb daar een verlaten huis gevonden, met een zolder. Vanaf daar is het ongeveer een uur reizen naar het kasteel.’

‘Een uur?’ Bram denkt weer aan de steenstof. ‘Maar dat is veel te ver. Kan het niet dichterbij?’

‘Dan wordt het te gevaarlijk. Oma heeft voldoende steenstof om een hele dag weg te kunnen. Het lukt je wel.’

‘Een hele dag? En dan is alles op? Maar dan heeft oma niks meer.’

‘Geen zorgen, ze komt wel weer aan nieuwe saffieren.’

Dat weet Bram nog niet zo zeker. Die edelstenen zijn zeldzaam. Zonder steenstof kun je niet reizen en als het op is, sluit het dozennetwerk. Je kunt dan niet meer via de doos terug.

‘Ik bel je zodra je op de zolder in Stonehaven terecht bent gekomen. Vanaf dat moment hebben we een verbinding. Ik vertel je precies waar je naartoe moet.’

Brams vader laat zijn aantekeningen zien. ‘Hier staat waar de schat moet liggen. Als je bij het kasteel bent aangekomen, vertel ik wat je moet doen.’

‘En heb je ook aan de spullen gedacht die ik mee moet nemen?’ Bram heeft natuurlijk een schep nodig en misschien wel touw.

‘Alles staat al klaar op zolder. Ik ben vannacht nog tot laat bezig geweest.’

Bram kan niet wachten om te vertrekken. Toch vindt hij het ook wel spannend. Er kan zoveel misgaan.

Brams vader haalt het slot van het luik af en klimt de ladder op.

Op zolder is het stil, op het gekraak van de houten balken na en het zachte koeren van enkele duiven, die hier ergens hun nest hebben gebouwd.

Bram kijkt naar de dozen. De Zolderschimmen duiken weer in zijn hoofd op. Als hij een vreemde schaduw op de schuine muur ziet, is hij even bang dat die vreselijke wezens

terug zijn. Maar het is alleen maar de schaduw van een kapstok met een jas eraan.

‘Ben je er klaar voor?’ vraagt Brams vader.

Bram knikt. Op de zijkant van de doos plakt een sticker met “BREEKBAAR” erop. Dit is de doos die door Mei-Lin voor het laatst is gebruikt. Toen ze terug naar huis moest. Het is de enige lege doos op zolder, de rest heeft oma opgeruimd of gevuld met boeken.

Bram krijgt een grote rugzak van zijn vader aangereikt. ‘Hier zit alles in wat je nodig hebt.’

Uit de tas haalt hij een pet met een camera eraan.

‘Je hebt genoeg batterij voor een hele dag,’ zegt zijn vader.

Als Bram de rugzak optilt, bezwijkt hij bijna onder het gewicht. Hoe moet hij hiermee zo ver gaan lopen? Het voelt alsof er een beer op zijn rug is gesprongen.

‘Kan er niet wat minder in?’ vraagt hij twijfelend.

‘Die dingen heb je allemaal nodig, Bram.’ Zijn vader loopt naar een versleten dressoir en trekt de bovenste la open. Hier haalt hij een houten kistje uit. Er zit glinsterend blauw poeder in. Steenstof.

‘Maar hoe weet ik nu waar ik naartoe moet?’ vraagt Bram. ‘Ik ken het netwerk van de dozen helemaal niet. Oma wel.’

‘Precies.’ Er verschijnt een glimlach op zijn vaders gezicht, terwijl hij de steenstof door zijn vingers laat glijden. ‘Ze heeft me alles verteld. Je hoeft alleen maar in de doos te

gaan zitten en aan de coördinaten te denken. Net als bij een telefoon eigenlijk, waar je het nummer van iemand intoetst om diegene te bereiken.’

‘Coördinaten?’ vraagt Bram.

Zijn vader vouwt een klein papiertje open dat hij in zijn broekzak had zitten. ‘Hier staan ze op.’

Bram probeert de cijfers te onthouden, maar het zijn er veel te veel. De zenuwen maken het er niet makkelijker op. Hij hoopt maar dat het ook werkt als hij ze telkens hardop voorleest.

Hij strooit een beetje steenstof over de bodem van de doos en gaat erin zitten.

‘Nee, meer,’ zegt zijn vader. ‘Hoe meer je gebruikt, hoe langer de verbinding actief blijft.’

Als Bram genoeg heeft gestrooid, vouwt zijn vader de flappen dicht. Bram zit ongemakkelijk, door de rugzak. Hij blijft de cijfers voorlezen.

‘Succes, ik...’ Meer hoort Bram niet, want de bodem van de doos schiet open en hij raast een tunnel in. De wind suist langs zijn oren. Hij schommelt van links naar rechts, als in een superlange glijbaan. Het gaat alleen een stuk sneller. Het voelt alsof zijn hart naar zijn keel schiet. Het is fijn en akelig tegelijk. Bram heeft het gemist.

Jammer genoeg is het maar van korte duur. Hij belandt in een andere doos, ergens op een zolder die hij nog niet kent.

Hij duwt de flappen boven zijn hoofd omhoog en staat op.

Het is een lege zolder waar hij terecht is gekomen. Er hangen overal spinnenwebben. Bram loopt dwars door een web heen en zwaait geërgerd met zijn handen voor zijn gezicht. De kleverige draden blijven in zijn haar hangen.

Onderzoekend kijkt hij om zich heen. De oude houten planken kraken onder zijn voeten. Hier is echt al heel lang niemand meer geweest. Er zijn drie ramen, maar alle drie zijn ze dichtgetimmerd. De doos waar Bram door reisde is de enige doos die hij kan vinden. Het lijkt bijna alsof iemand deze hier heeft neergezet, zodat de zolder bereikt kan worden.

Achter de houten balken zijn schrapende geluiden te horen. In gedachten stelt Bram zich een wezen met lange vingernagels voor, dat in het hout zit te krassen. Spierwit is dat wezen, omdat het nooit de zon heeft gezien. Met van die gitzwarte ogen. Het zit daar gevangen en wil eruit.

Dan klinkt er een zware bonk. Bram schrikt op uit zijn fantasie. Hij struikelt over een versleten leren bal, die wegschiet en tegen de muur botst. De schraapgeluiden achter de balken worden harder. Wat zit daar toch?

Bram staat op en loopt huiverend dichterbij. Hij ziet al snel de oorzaak. Er zitten oude verwarmingsbuizen achter het hout verstopt. Die maken vaak vreemde geluiden. Niets om bang voor te zijn.

Bram haalt opgelucht adem en drukt op een knopje aan de voorkant van zijn pet. De camera wordt geactiveerd. Meteen komt er een verbinding tot stand met zijn vader.

‘Ben je veilig aangekomen?’ vraagt die meteen.

Bram maakt dankbaar gebruik van het licht dat de camera uitstraalt. Daarmee wordt een luik zichtbaar.

‘Alles in orde, pap.’ Hij trekt het luik omhoog. Tot zijn schrik is er geen ladder te bekennen. Die is afgebroken en ligt in stukken beneden op de grond.

‘Oh nee.’ Bram zucht diep.

‘Wat is er?’ vraagt zijn vader.

‘De ladder is weg.’ Maar Bram heeft al iets bedacht. Hij doet zijn rugzak af en gooit die als eerste omlaag.

‘Hé, voorzichtig.’ Zijn vader klinkt een beetje in paniek. ‘Daar zitten dure spullen in.’

Bram draait zich om, gaat op zijn knieën zitten en schuifelt dichter naar de rand toe. Hij laat zich hangen, waarna hij de sprong waagt. Het stelt eigenlijk niks voor. Maar de nieuwe vloer waar hij op terecht komt is niet zo stabiel. Hij veert een beetje onder Brams voeten. Als hij op wil staan, zakt hij er dwars doorheen. Hij kan nog net zijn rugzak grijpen.

Bam!

Hij komt hard op zijn buik terecht, met de rugzak naast zich. Hij ligt in een donkere kamer, waar het muf ruikt. Door het ronddwarrelende stof moet hij niezen.

‘Wat is er gebeurd?’ vraagt zijn vader bezorgd.

‘De vloer brak open.’ Bram hoest. Hij wrijft over zijn pijnlijke ribben. Het valt gelukkig mee. Boven hem is een flink gat in het plafond. Vanaf hier kan hij zelfs de zolder zien.

Hij raapt de rugzak weer op en zoekt een deur om deze kamer en dit huis te verlaten. Het staat hem nu al niet meer aan.

‘Doe voorzichtig.’ Brams vader klinkt ineens afwezig, alsof hij met iets anders bezig is.

‘Wat ben je aan het doen, pap?’

‘Oom John is er. Hij wilde er graag bij zijn als je de schat vindt.’

Terwijl Bram zijn hoofd van links naar rechts beweegt, om alles bij te schijnen, schrikt hij ineens. Voor hem staat een groot goudkleurig standbeeld, een olifant met vier armen. De slurf is versierd met symbolen. Het dier zit in kleermakerszit op een verhoging, het steekt ver boven Bram uit.

‘Dat is een Indiaas beeld,’ legt zijn vader uit. ‘Niks om bang voor te zijn.’

Hoe weet zijn vader dat hij bang is? Zou hij het aan zijn ademhaling gehoord hebben?

Er staan nog meer van die beelden in de kamer. Het lijken net bewakers van een schat. Krijgers uit een lang vergeten tijd. Bram ziet al voor zich hoe ze tot leven komen. Ze zwaaien met hun lange staven om Bram achteruit te drijven. Ze zetten hem klem tegen de muur en Bram moet ze met al zijn kracht van zich af duwen. Hij pakt de staf stevig beet en trekt deze met een ruk uit de hand van de krijger. Dan springt hij hoog in de lucht en steekt het scherpe uiteinde dwars door de borst van het beeld heen. Verslagen!

Bram knippert met zijn ogen. De krijgers staan er nog

steeds als versteend bij. Maar zijn ze wel versteend? Hun ogen... ze zijn allemaal op hem gericht!

Bram houdt zijn hart vast. Wat als ze hem straks echt aanvallen? Hij ademt nog sneller. Hij moet hier zo snel mogelijk weg! Die beelden... ze kijken allemaal naar hem.

‘Rustig blijven, Brammetje,’ hoort hij zijn vader zeggen. Maar zijn vader is niet hier. Hij weet niet hoe griezelig de kamer is.

Met een ruk trekt hij de deur open. De klink breekt af. Die gooit Bram op de grond. Hij stapt een lange gang in, die bezaaid is met verscheurde papieren. De snippers liggen hoog opgestapeld. Ze komen tot boven Brams knieën. Hij moet telkens grote stappen zetten om vooruit te komen.

‘Wat is dit voor een huis, pap?’ vraagt hij. ‘Waarom staat het leeg?’

‘Dat vraag ik me nu ook af,’ klinkt het via de speaker op zijn pet. ‘Ik moet dit verder gaan uitzoeken, want volgens mij ben je in een goudmijn terechtgekomen.’

Bram denkt aan iets wat hij in films heeft gezien. Bergen gouden munten. Dat kan alleen maar betekenen dat hij rijk gaat worden.

‘En, heeft hij al wat gevonden?’ zegt ineens een andere stem.

‘Hoi oom John.’ Bram kijkt over een balustrade. Beneden is een ruime hal, volgestouwd met dozen en kisten. Bram ziet ook een trap, die hij dankbaar gebruikt om de hal te bereiken.

Hij krijgt ineens toch zin om op onderzoek uit te gaan.
Dit huis is zo groot, het moet boordevol geheimen zitten.

Maar nu moet hij zijn vader en oom helpen.

Hij zoekt de voordeur – die verstopt zit achter een hoge kast – en trekt deze open. Eindelijk buiten. Het is er een stuk kouder dan hij had verwacht. Bovendien regent het. De druppels vallen op zijn hoofd en druipen langs de camera omlaag.

‘Bah,’ zegt hij als hij de deur achter zich dichttrekt en van het trappetje afspringt.

Een eeuwenoude steen zet de wereld op zijn kop...

Bram gaat in Schotland op zoek naar een geheimzinnige steen die ergens tussen het puin van een kasteelruïne verborgen ligt. Daar treft hij de verraderlijke Orde van Avalon, die ook op jacht is naar de steen waar Koning Arthur lang geleden zijn legendarische zwaard uittrok. De steen is gesplitst en de vijf stukken zijn verspreid over de wereld. De Orde heeft de brokstukken nodig om het magische eiland Avalon te bereiken. Deze sterke tegenstanders met hun krachtige magie zijn bereid iedereen uit de weg te ruimen die hun plannen doorkruist. Toch stelt Bram alles in het werk om de Orde te slim af te zijn, met gevaar voor eigen leven.

NUR 282 | 283

ISBN 9789492604033

9 789492 604033

www.uitgeverijstormsteen.nl